

Sprawa C-580/23

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

21 września 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Szwecja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

20 września 2023 r.

Strona skarżąca:

Mio AB

Mio e-handel AB

Mio Försäljning AB

Strona pozwana:

Galleri Mikael & Thomas Asplund Aktiebolag

Przedmiot postępowania głównego

Naruszenie praw autorskich

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek na podstawie art. 267 TFUE w przedmiocie wykładni art. 2–4 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym.

Pytania prejudycjalne

1. W jaki sposób w ramach oceny, czy przedmiot sztuki użytkowej zasługuje na szeroko zakrojoną ochronę prawnoautorską jako utwór w rozumieniu art. 2–4 dyrektywy 2001/29/WE, należy zbadać – i jakie czynniki muszą lub powinny zostać przy tym wzięte pod uwagę – kwestię, czy przedmiot ten odzwierciedla osobowość autora, ponieważ stanowi wyraz jego swobodnych i twórczych wyborów? W tym względzie należy w szczególności ustalić, czy badanie oryginalności powinno się skupiać na czynnikach związanych z procesem twórczym i wyjaśnieniem przez autora faktycznych wyborów, jakich dokonał on przy tworzeniu dzieła, czy też na czynnikach dotyczących samego przedmiotu i końcowego wyniku procesu twórczego oraz na tym, czy sam przedmiot stanowi wyraz dokonania artystycznego.

2. Na potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze oraz rozstrzygnięcia, czy przedmiot sztuki użytkowej odzwierciedla osobowość autora, ponieważ stanowi wyraz jego swobodnych i twórczych wyborów, jakie znaczenie ma okoliczność, że

a) przedmiot ten składa się z elementów należących do zbioru powszechnie dostępnych wzorów?

b) przedmiot ten opiera się na znanym wcześniej projekcie lub na aktualnym trendzie projektowym i stanowi wariację na ich temat?

c) identyczny lub podobny przedmiot został stworzony przed stworzeniem danego przedmiotu lub – niezależnie od przedmiotu sztuki użytkowej, w odniesieniu do którego utrzymuje się, że korzysta on z ochrony jako utwór, oraz bez jego znajomości – po jego stworzeniu?

3. W jaki sposób należy dokonać oceny podobieństwa – i jakie podobieństwo jest wymagane – w ramach badania, czy przedmiot sztuki użytkowej, który ma naruszać prawo, wkracza w zakres ochrony utworu i narusza wyłączone prawo do utworu, które, zgodnie z art. 2–4 dyrektywy 2001/29/WE, musi przysługiwać autorowi? W tym względzie należy w szczególności ustalić, czy badanie powinno się koncentrować na tym, czy utwór daje się rozpoznać w przedmiocie, który ma naruszać prawo, czy też na tym, czy przedmiot, który ma naruszać prawo, wywołuje to samo całościowe wrażenie co utwór, jak również co jeszcze powinno być analizowane w ramach badania.

4. Na potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie trzecie oraz rozstrzygnięcia, czy przedmiot sztuki użytkowej, który ma naruszać prawo, wkracza w zakres ochrony utworu i narusza wyłączone prawo do utworu, jakie znaczenie ma

a) stopień oryginalności utworu dla zakresu ochrony utworu?

b) okoliczność, że utwór i przedmiot sztuki użytkowej, który ma naruszać prawo, składają się z elementów należących do zbioru powszechnie dostępnych

wzorów oraz stanowią wariacje na temat znanych wcześniej projektów lub aktualnego trendu projektowego?

c) okoliczność, że inny identyczny lub podobny przedmiot został stworzony przed stworzeniem utworu lub – niezależnie od utworu oraz bez jego znajomości – po stworzeniu utworu?

Powołane przepisy prawa Unii

Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym: art. 2–4.

Powołane przepisy prawa krajowego

Lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk (ustawa 1960:729 o prawach autorskich do utworów literackich i artystycznych).

Zgodnie z § 1 osobie, która stworzyła utwór literacki lub artystyczny, przysługuje prawo autorskie do tego utworu, niezależnie od tego, czy jest to

- 1) wyrażone słowem lub mową przedstawienie świata fikcyjnego lub rzeczywistego;
- 2) program komputerowy;
- 3) utwór muzyczny lub sceniczny;
- 4) utwór kinematograficzny;
- 5) utwór fotograficzny lub jakiegokolwiek inny przedmiot sztuki wizualnej;
- 6) wytwór architektoniczny lub przedmiot sztuki użytkowej; lub
- 7) utwór, który został wyrażony w jakiegokolwiek inny sposób.

Zgodnie z § 2 prawo autorskie obejmuje, z zastrzeżeniem pewnych ograniczeń, wyłączne prawo do dysponowania utworem poprzez jego zwielokrotnianie i podawanie do publicznej wiadomości, zarówno w formie oryginalnej, jak i zmodyfikowanej, w tłumaczeniu, w adaptacji na inną formę literacką lub artystyczną czy też w innej technologii. Jakiegokolwiek bezpośrednio lub pośrednio, tymczasowe lub stałe zwielokrotnianie utworu, przy wykorzystaniu wszelkich środków i w jakiegokolwiek formie, w całości lub częściowo, uważa się za zwielokrotnianie. Utwór jest podawany do publicznej wiadomości między innymi wówczas, gdy utwór podlega publicznemu udostępnianiu lub gdy egzemplarze utworu oferuje się do sprzedaży, najmu lub wypożyczenia czy też publicznie rozpowszechnia się je w inny sposób.

Zgodnie z § 53 b sąd może, pod groźbą kary grzywny, zakazać dalszych naruszeń osobie, która dopuszcza się naruszenia prawa autorskiego lub uczestniczy w takim naruszeniu.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania głównego

- 1 Stronami postępowania są, z jednej strony, spółka Galleri Mikael & Thomas Asplund Aktiebolag (zwana dalej „Asplund”) oraz, z drugiej strony, spółki Mio AB, Mio e-handel AB i Mio Försäljning AB (zwane dalej łącznie „Mio”). Asplund wytwarza i projektuje różnorodne artykuły do dekoracji wnętrz oraz meble. Mio prowadzi działalność w dziedzinie handlu detalicznego w sektorze meblarstwa i dekoracji wnętrz.
- 2 Asortyment Asplund obejmuje stoły jadalniane z serii meblowej Palais Royal (zwane dalej „stołami Palais”); zdjęcie takiego stołu znajduje się poniżej.

- 3 W asortymencie Mio znajdują się stoły jadalniane z serii meblowej Cord (zwane dalej „stołami Cord”).
- 4 W październiku 2021 r. Asplund wytoczyła przed Patent- och marknadsdomstolen (sądem własności intelektualnej i spraw gospodarczych) powództwo o ochronę praw autorskich przeciwko Mio. W tej sprawie Asplund domagała się w szczególności, aby Patent- och marknadsdomstolen zakazał Mio, pod groźbą kary grzywny, wytwarzania, promowania lub sprzedawania stołów Cord. Mio zakwestionowała żądania powództwa Asplund.

- 5 Patent- och marknadsdomstolen uwzględnił powództwo Asplund. Orzekł on, że stoły Palais są objęte ochroną prawa autorskiego jako przedmioty sztuki użytkowej oraz że oferowane przez Mio stoły Cord naruszają ochronę prawnoautorską, z której korzystają stoły Palais.
- 6 Mio odwołała się od wyroku Patent- och marknadsöverdomstolen i wniosła do Patent- och marknadsöverdomstolen (sądu apelacyjnego własności intelektualnej i spraw gospodarczych) o oddalenie powództwa Asplund. W postępowaniu przed Patent- och marknadsöverdomstolen powstały kwestie dotyczące wykładni dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym.

Podstawowe argumenty stron

- 7 Asplund przytoczyła zasadniczo poniższe argumenty. Stoły Palais są przedmiotami sztuki użytkowej i korzystają z ochrony prawa autorskiego jako utwory. Oferowane przez Mio stoły Cord wykazują silne podobieństwo do stołów Palais i wkraczają w zakres ochrony przyznanej stołom Palais. W związku z tym Mio naruszyła przysługujące Asplund prawa autorskie do stołów Palais w ten sposób, że wytwarzała egzemplarze stołów Cord i udostępniała je publicznie.
- 8 Mio sformułowała zasadniczo poniższe twierdzenia. Stoły Palais nie są chronione prawem autorskim. Stoły te nie są wystarczająco oryginalne, aby móc korzystać z ochrony prawnoautorskiej. Projekt stołów Palais jest w przeważającej mierze uwarunkowany względami funkcjonalnymi i związanymi z inżynierią produkcji. Stoły Palais są zwykłymi wariacjami na temat powszechnie dostępnych wzorów, a przy tym są pozbawione waloru oryginalności. Nawet gdyby uznać, że stoły Palais kwalifikują się do ochrony prawnoautorskiej, to zakres tej ochrony byłby w każdym wypadku ograniczony i bardzo wąski z uwagi na niski stopień oryginalności. Różnice pomiędzy stołami wystarczają, aby uznać, że stoły Cord nie wkraczają w zakres jakiegokolwiek ochrony przyznanej stołom Palais. W każdym wypadku stoły Cord nie są imitacjami stołów Palais. Stoły Cord są wytwarzane niezależnie przez Mio, która czerpie w tym względzie inspirację ze swoich wcześniejszych projektów oraz trendów międzynarodowych zakładających wykorzystanie elementów okrągłych i drążków drewnianych lub drążków wykonanych z innych materiałów.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Czy przedmiot sztuki użytkowej jest na tyle oryginalny, że zasługuje na ochronę jako utwór?

- 9 Sprawa dotyczy przedmiotów sztuki użytkowej mających postać stołów. Kluczowa kwestia w tej sprawie wiąże się z ustaleniem, czy stoły Palais, jako

przedmioty sztuki użytkowej, korzystają z ochrony prawnoautorskiej jako utwory artystyczne. Przy rozstrzygnięciu, czy stołom tym należy przyznać ochronę jako utworom w rozumieniu dyrektywy 2001/29/WE, trzeba zastosować kryteria oceny określone w orzecznictwie Trybunału (zob. wyroki: z dnia 12 września 2019 r., Cofemel, C-683/17, EU:C:2019:721, pkt 29–31, 50; z dnia 11 czerwca 2020 r., Brompton Bicycle, C-833/18, EU:C:2020:461, pkt 23–26, 37).

- 10 Zdaniem Patent- och marknadsöverdomstolen nie jest jednak jasne, jak powinno się interpretować i stosować orzeczenia Trybunału dotyczące oryginalności utworu, która jest rozumiana w ten sposób, że przedmiot ma stanowić wyraz swobodnych i twórczych wyborów autora. Dokładniej rzecz ujmując, nie ulega wątpliwości, że nadal nie jest oczywiste, jak należy przeprowadzić konkretną ocenę – oraz jakie czynniki muszą lub powinny zostać przy tym wzięte pod uwagę – kwestii, czy przedmiot sztuki użytkowej odzwierciedla osobowość autora, ponieważ stanowi wyraz jego swobodnych i twórczych wyborów.
- 11 Z jednej strony można by przyjąć wykładnię, zgodnie z którą wystarczy, że autor miał przestrzeń na dokonywanie różnego rodzaju wyborów przy tworzeniu przedmiotu oraz że faktycznie ich dokonywał; że owe wybory nie były podyktowane względami technicznymi, zasadami lub ograniczeniami oraz że owe wybory zostały w jakiś sposób odzwierciedlone i wyrażone w tym przedmiocie. Opowiedzenie się za tak szeroką wykładnią powodowałoby w praktyce, że punktem wyjścia dla oceny byłby sam proces twórczy oraz wybory dokonane przez autora w tym procesie. Oznaczałaby ona również, że – co do zasady – wszystkie wybory dokonane przez autora w procesie twórczym, które nie byłyby podyktowane względami technicznymi, zasadami lub ograniczeniami, uważano by za swobodne i twórcze.
- 12 Taka wykładnia, która opierałaby się na faktycznych wyborach dokonanych przez autora przy tworzeniu przedmiotu, mogłaby oznaczać, że badanie oryginalności przez sąd koncentrowałoby się na procesie twórczym oraz na dokonywaniu w tym procesie pewnych wyborów przez autora, a nie na tym, czy sam przedmiot – lub końcowy rezultat procesu twórczego – rzeczywiście stanowi konkretyzację wysiłku artystycznego. Tym samym kwestia, czy przedmiot cechuje wystarczająca oryginalność, stałaby się raczej kwestią dowodową aniżeli kwestią prawa.
- 13 Ograniczenie w ten sposób wykładni przesłanki oryginalności oznaczałoby prawdopodobnie, że poprzeczka w odniesieniu do twórczych i swobodnych wyborów, których miałby dokonywać autor i których wyrazem powinien być przedmiot sztuki użytkowej, byłaby zawieszona stosunkowo nisko. Mogłoby to z kolei doprowadzić do przyznania ochrony prawnoautorskiej nawet tym przedmiotom, których nie dawałoby się zaliczyć do kategorii utworów. Ponadto mogłoby to skutkować objęciem ochroną jako utworów zwykłych przedmiotów, których tworzeniu nie przyświecał żaden zamysł artystyczny lub które w każdym wypadku nie mają indywidualnego charakteru artystycznego.

- 14 Jeżeli stosunkowo zwykle przedmioty, które w wielu przypadkach mogą jednak mieć wysoką wartość handlową, miałyby korzystać z szerokiej ochrony prawa autorskiego, pojawiłoby się ryzyko negatywnego wpływu na konkurencję i innowacyjność. Łagodniejsze przesłanki oryginalności mogłyby także się przełożyć na niższy poziom przestrzegania prawa autorskiego w ujęciu ogólnym.
- 15 Kolejną konsekwencją łagodniejszych przesłanek oryginalności dla przedmiotu sztuki użytkowej mogłoby być umniejszenie znaczenia węższej zakrojonej ochrony wzorów. W tym względzie można by się również zastanawiać, jak takie łagodniejsze przesłanki oryginalności przedmiotu sztuki użytkowej miałyby się do przesłanki indywidualnego charakteru, której spełnienie jest konieczne w celu przyznania ochrony dla wzorów. Choć prawo autorskie i prawo wzorów przemysłowych przyświecają odmienne cele, nie wydaje się rozsądną ani pożądaną sytuacją, w której wzorowi dałoby się przyznać ochronę prawnautorską jako utworowi, mimo iż nie ma on wystarczająco indywidualnego charakteru, aby móc się kwalifikować do ochrony jako wzór. Trybunał orzekł, że choć na zasadzie kumulacji można przyznać temu samemu przedmiotowi sztuki użytkowej ochronę przewidzianą dla wzorów i ochronę wynikającą z prawa autorskiego, to jednak owa kumulacja może nastąpić jedynie w określonych sytuacjach (zob. wyrok Cofemel, pkt 52). Zbyt daleko idące złagodzenie przesłanki oryginalności mogłoby z kolei skutkować tym, że przedmiot sztuki użytkowej w większości przypadków kwalifikowałby się do objęcia podwójną ochroną. W takich okolicznościach można by się zastanawiać, jaka miałaby być funkcja ochrony przewidzianej dla wzorów w porządku prawnym Unii.
- 16 Z drugiej strony można by też przyjąć odmienną wykładnię, w przypadku której punktem wyjścia dla oceny, czy przedmiot sztuki użytkowej odzwierciedla osobowość autora, ponieważ stanowi wyraz jego swobodnych i twórczych wyborów, powinien być sam utwór; to sam przedmiot ma odzwierciedlać osobowość autora i nosić pewien rys artyzmu lub też mieć cechę, którą w Szwecji i Niemczech zwykło się określać – przynajmniej w przeszłości – mianem „oryginalności”. Ocena dokonywana w duchu tej wykładni mogłaby się wiązać z przyjęciem założenia, że przedmiot musi mieć pewien indywidualny charakter i być do pewnego stopnia wyjątkowy. Innymi słowy, musi to być przedmiot, który osiągnął pewien stopień autonomiczności i oryginalności oraz który stanowi wyraz indywidualności autora.
- 17 W ramach takiej oceny należałoby zatem skoncentrować się na tym, czy sam przedmiot sztuki użytkowej stanowi konkretyzację jakiegoś dokonania artystycznego. Punktem wyjścia dla oceny, czy przedmiot powinien podlegać ochronie, jest więc sam przedmiot, a nie realizowany przez autora proces twórczy oraz wybory, których faktycznie dokonał on przy tworzeniu utworu. Należy ustalić, czy sam przedmiot jest osiągnięciem artystycznym i stanowi wyraz wysiłku artystycznego.
- 18 W ramach takiej oceny – w szczególności, gdy dotyczy ona przedmiotu sztuki użytkowej – osoba powołująca się na wyłączne prawo może być zobowiązana do

wyjaśnienia, w jaki sposób przedmiot stanowi wyraz wysiłku artystycznego, a ewentualnie także do przedstawienia w tym względzie dowodów. W jednoznacznych przypadkach, w których elementy te da się zidentyfikować po prostu patrząc na przedmiot, może być jednak tak, że nie będą konieczne żadne wyjaśnienia ani dowody.

- 19 Można również się zastanawiać, czy w ramach takiej oceny istnieje przestrzeń na zastosowanie jakiejś zasady pomocniczej. Na przykład można zadać pytanie, czy dla tej oceny ma znaczenie, że identyczny lub podobny przedmiot został stworzony przed stworzeniem danego przedmiotu lub – niezależnie od tego przedmiotu oraz bez jego znajomości – po jego stworzeniu. Dla zilustrowania tego wywodu można zauważyć, że w prawie szwedzkim – przynajmniej w przeszłości – zwykło się stosować tak zwane „kryterium powielania”. Oznaczało ono, że jeżeli przedmiot można niezależnie powielić, to nie spełnia on przesłanki oryginalności. Samo to kryterium nie daje jednak odpowiedzi na pytanie, czy przesłanka oryginalności została spełniona.
- 20 W ramach oceny oryginalności przedmiotu można również się zastanawiać, jakie znaczenie ma fakt, że przedmiot sztuki użytkowej składa się z elementów należących do zbioru powszechnie dostępnych wzorów lub że opiera się na znanych wcześniej modelach i stanowi zwykłą wariację na ich temat. Zdaniem Patent- och marknadsöverdomstolen nie powinno być per se przeszkodą dla objęcia ochroną, jako utworu, przedmiotu sztuki użytkowej składającego się z elementów należących do zbioru powszechnie dostępnych wzorów. Czynnikiem mającym kluczowe znaczenie dla uzyskania ochrony prawnoautorskiej powinna być natomiast okoliczność, że owe elementy projektowe zostały użyte i połączone ze sobą w taki sposób, iż efekt końcowy zasługuje na ochronę prawnoautorską jako dzieło sztuki. Niemniej jednak w przypadku przedmiotu sztuki użytkowej, do którego stworzenia wykorzystywane są znane elementy projektowe, przestrzeń twórczości artystycznej jest często bardziej ograniczona. W związku z tym jeżeli za punkt wyjścia przyjąć, że chodzi o zwykłe wariacje na temat znanych wcześniej modeli, to trudno jest uznać, iż stanowią one wyraz tego rodzaju wysiłku artystycznego, który jest wymagany, aby przedmiot mógł zostać objęty ochroną jako utwór.

Czy przedmiot sztuki użytkowej narusza wyłączne prawo do utworu?

- 21 W rozpatrywanej sprawie powstała kwestia, jak należy przeprowadzić badanie w ramach oceny, czy przedmiot, który ma naruszać prawo, jest objęty wyłącznym prawem do utworu, które jest przyznawane autorowi na mocy art. 2–4 dyrektywy 2001/29/WE, oraz narusza to wyłączne prawo do utworu. Zasadniczo chodzi o to, jak powinno się dokonać oceny podobieństwa między utworem a przedmiotem, który ma naruszać prawo, oraz jakie podobieństwo jest wymagane, aby przedmiot, który ma naruszać prawo, można było uznać za naruszenie utworu.
- 22 Trybunał orzekł, że art. 2 lit. c) dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, iż przyznane w tym przepisie na rzecz producenta fonogramów wyłączne

prawo do zezwalania na zwielokrotnianie lub zakazywania zwielokrotniania jego fonogramu umożliwia mu sprzeciwienie się wykorzystaniu przez osobę trzecią próbki dźwiękowej, nawet bardzo krótkiej, pobranej z jego fonogramu w celu włączenia tej próbki do innego fonogramu, chyba że próbka ta zostanie na nim zamieszczona w zmienionej i nierozpoznawalnej dla ucha postaci (zob. wyrok z dnia 29 lipca 2019 r., Pelham i in., C-476/17, EU:C:2019:624, pkt 39).

- 23 Wydany przez Trybunał wyrok Pelham i in. można by rozumieć w ten sposób, że aby stwierdzić, czy doszło do naruszenia wyłącznego prawa do utworu, które musi przysługiwać autorowi na podstawie art. 2–4 dyrektywy 2001/29/WE, należy zbadać, czy utwór daje się rozpoznać w przedmiocie, który ma naruszać prawo. W takim przypadku pojawiają się pytania dotyczące tego, jak powinno się przeprowadzić ocenę i co dokładnie jest wymagane, aby utwór dawało się rozpoznać w przedmiocie, który ma naruszać prawo. Jeżeli natomiast badanie nie miało by się koncentrować na tym, czy utwór daje się rozpoznać w przedmiocie, który ma naruszać prawo, trzeba się zastanowić, czy należy badać, czy przedmiot wywołuje inne całościowe wrażenie niż utwór, jak również co jeszcze powinno być analizowane w ramach badania.
- 24 W tym kontekście można też dokonać porównania z zasadami panującymi w innych dziedzinach prawa własności intelektualnej. Czynnikiem decydującym w przypadku zarzucanego naruszenia wzoru wspólnotowego jest to, czy wzór, który ma naruszać prawo, wywołuje inne całościowe wrażenie (zob. art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych). Co się natomiast tyczy znaków towarowych, istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd odbiorców podlega całościowej ocenie, przy uwzględnieniu wszystkich czynników istotnych w danym przypadku (zob. na przykład wyrok z dnia 22 czerwca 1999 r., Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, EU:C:1999:323, pkt 18). W tym względzie należy zauważyć, że, jeśli chodzi o zakres odpowiednich wyłącznych praw, stosowne akty prawne są sformułowane w różny sposób.
- 25 W odniesieniu do zakresu ochrony utworu Trybunał orzekł, że ochrona przysługująca na podstawie art. 2 dyrektywy 2001/29 musi mieć szeroki zakres (wyrok z dnia 16 lipca 2009 r., Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, pkt 40–43). Ponadto Trybunał stwierdził, że żaden przepis dyrektywy 2001/29 nie pozwala uznać, by zasięg ochrony był zależny od ewentualnych różnic dotyczących możliwości inwencji twórczej podczas realizacji różnych kategorii utworów (zob. wyrok z dnia 1 grudnia 2011 r., Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, pkt 97). Trybunał dodał, że zakres ochrony nie zależy od stopnia swobody twórczej, jaką dysponuje jego autor, oraz że zakres ten nie jest w związku z tym węższy od zakresu ochrony, z której korzysta jakikolwiek utwór (zob. wyrok Cofemel, pkt 35). Z tych wyroków nie wynika jednak jasno, czy rozstrzygnięcia Trybunału odnoszą się do znaczenia, jakie oryginalność ma dla zakresu ochrony utworu, czy też – i tak rozumie je Patent- och marknadsöverdomstolen – stanowią stwierdzenie, że różnorodne utwory należące do zakresu prawa autorskiego –

utwory fotograficzne, przedmioty sztuki użytkowej i innego rodzaju utwory – należy oceniać i chronić w taki sam sposób.

- 26 W innych dziedzinach prawa własności intelektualnej wyraźnie wskazuje się, że charakter odróżniający lub indywidualny charakter mają znaczenie dla zakresu ochrony. Trybunał stwierdził na przykład, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd jest tym większe, im bardziej odróżniający jest sam znak (zob. na przykład wyroki: z dnia 11 listopada 1997 r., SABEL/Puma, Rudolf Dassler Sport, C-251/95, EU:C:1997:528, pkt 24; z dnia 22 czerwca 1999 r., Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, EU:C:1999:323, pkt 20). Ponadto art. 10 rozporządzenia w sprawie wzorów wspólnotowych stanowi, że dla określenia zakresu ochrony należy wziąć pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru. Zgodnie z art. 6 ten sam czynnik uwzględnia się przy dokonywaniu oceny indywidualnego charakteru wzoru. Pytanie brzmi, czy to podejście, zakładające istnienie związku między, z jednej strony, charakterem odróżniającym lub indywidualnym charakterem oraz, z drugiej strony, zakresem ochrony, ma zastosowanie w ten sam sposób w dziedzinie prawa autorskiego w odniesieniu do oryginalności utworu i zakresu przyznanej mu ochrony.
- 27 Według Patent- och marknadsöverdomstolen rozwiązanie, w ramach którego przewiduje się, że stopień oryginalności ma znaczenie dla zakresu ochrony, jawi się jako odpowiednie. Im bardziej oryginalny – lub też unikalny i indywidualny pod względem artystycznym – jest utwór, z tym szerszego zakresu ochrony powinien on móc korzystać.
- 28 Przy dokonywaniu oceny zakresu ochrony utworu powstaje także pytanie, jakie znaczenie ma okoliczność, że inne podobne przedmioty sztuki użytkowej zostały stworzone przed stworzeniem utworu lub – niezależnie od utworu oraz bez jego znajomości – po jego stworzeniu.
- 29 Identycznie jak ma to miejsce w przypadku oceny, czy przedmiot sztuki użytkowej zasługuje na ochronę jako utwór, można również zadać pytanie, jakie znaczenie dla oceny naruszenia i dla oceny zakresu ochrony ma fakt, że utwór oraz przedmiot, który ma naruszać prawo, składają się z elementów należących do zbioru powszechnie dostępnych wzorów lub opierają się na wcześniejszych projektach bądź na aktualnym trendzie projektowym i stanowią zwykłe wariacje na ich temat.